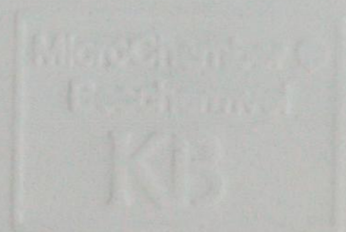
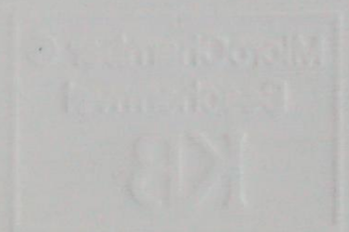

KB

BLY-SPEL
VER IN LIEF
BLOEYENDE.
DE ONTDEKTE
SCHYNDEUGD.
Door
D. Lingelbach

t 's Hage.

DE ONTDEKTE SCHYNDEUGD,

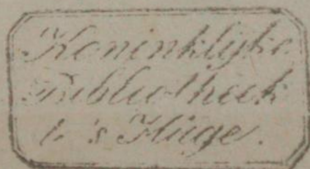
BLYSPEL.

DOOR

D. LINGELBAGH.

TE AMSTELDAM,
By de Erfgen: van J. Lescailje, op den Middeldam, op de hoek van de Vischmarkt, 1690.
Met Priviligie,

Copye van de Privilegie.

DE Staten van Holland ende Westvriesland doen te weten. Alzo Ons vertoond is by de tegenwoordige Regenten van de Schouwburg tot Amsterdam, Dat zy Supplianten zedert eenige Jaaren herwaarts met hunne goede vrinden hadden gemaakt en ten Tooneele gevoert verscheiden Werken, zo van Treurspeelen, Blyspeelen als Klugten, welke zy lieden nu geerne met den druk gemeen wilden maken: doch gemerkt dat deze Werken door het nadrukken van anderen, veel van hun luister, zo in Taal als Spelkonst zouden komen te verliezen, en alzo zy Supplianten hen berooft zouden zien van hun byzondere oogwit om de Nederduitschen Taal en de Digtkonst voort te zetten, zo vonden zy hen genoodzaakt, om daar inne te voorzien, ende hen te keeren tot Ons, onderdanig verzoekende, dat Wy omme redenen voorsz. de Supplianten geliefden te verleenen Oktroy ofte Privilegie, omme alle hunne Werken reeds gemaakt, en de noch in 't ligt te brengen, den tyd van vyftien Jaaren alleen te mogen drukken en verkoopen of doen drukken en verkoopen, met verbod van alle anderen op zekeren hooge peene daar toe by Ons te stellen, ende voorts in communi forma. Zo is 't dat wy de Zake en 't verzoek voorsz. overgemerkt hebbende, ende genegen wezende ter bede van de Supplianten, uit Onze regte wetenschap, Souveraine magt ende authoriteit dezelve Supplianten gekonzenteert, geaccordeert ende geoctroijeert hebben, conzenteeren, accordeeren ende octroijeeren mitsdezen, dat zy geduurende den tyd van vyftien eerst achter een volgende Jaaren de voorsz. werken die reeds gedrukt zyn, ende die van tyd tot tyd door haar gemaakt ende in 't ligt gebragt zullen werden, binnen den voorsz. Onzen Lande alleen zullen mogen drukken, doen drukken, uitgeven en verkoopen. Verbiedende daarom allen ende eenen ygelyken dezelve werken naar te drukken, ofte elders naargedrukt binnen den zelve Onze Lande te brengen, uit te geven ofte te verkoopen, op de verbeurte van alle de naargedrukte, ingebragte ofte verkogte Exemplaaren, ende een boete van drie honderd guldens daar en boven te verbeuren, te appliceren een darde part voor den Officier die de calange doen zal, een darde part voor den Armen ter Plaatze daar het cazus voorvallen zal, ende het resterende darde part voor den Supplianten. Alles in dien verstande, dat wy de Supplianten met dezen Onzen Octroije alleen willende gratificeren, tot verhoedinge van haare schaade door het nadrukken van de voorsz. werken, daar door in geenige deelen verstaan, den inhoude van dien te authorizeeren ofte te advoueeren, ende veel min de zelve onder Onze protektie ende beschermingе, eenig meerder kredit, aanzien ofte reputatie te geven, nemaar de Supplianten in kas daarin yets onbehoorlyk sonde mogen influeeren, alle het zelve tot haren laste zullen gehouden wesen te verantwoorden; tot dien einde wel expresselyk begeeren, dat by aldien zy dezen Onzen Oktroije voor de zelve werken zullen willen stellen daar van geene geabbrevieerde ofte gecontraheerde mentie zullen mogen maaken, nemaar gehouden zullen weezen het zelve Octroy in 't geheel ende sonder eenige Omissie daar voor te drucken ofte te doen drucken, ende dat sy gehouden sullen zyn een exemplaar van alle de voorsz. wercken, gebonden ende wel geconditioneert te brengen in de Bibliotheecq van

Onse

Onſe Univerſiteit tot Leiden, ende daar van behoorlyk te doen blyken. Alles op pœne van het effect van dien te verlieſen. Ende ten einde de Supplianten dezen Onzen Conſent en Octroije mogen genieten als naar behooren: Laſten wy allen ende eenen ygelyken die 't aangaan mag, dat zy de Supplianten van den inhoude van dezen doen, laaten en gedogen, ruſtelyk en volkomentlyk genieten, en ceſſerende alle beletten ter contrarie. Gedaan in den Haage onder Onzen grooten Zegele hier aan doen hangen den XIX September in 't Jaar onzes Heeren en Zaligmakers duizent zes honderd vier en tachtig.

G. FAGEL.

Ter Ordonnantie van de Staaten

SIMON van BEAUMONT.

De tegenwoordige *Regenten* van de *Schouwburg*, hebben het recht der bovenſtaande Privilegie, voor de *Ontdekte Schyndeugd*, vergund aan de Erfgenaamen van *Jacob Lescailje.*

Den 15. *December*, 1687.

VERTOONERS.

GEERTRUY, *Vrouw* }
BELY, *Meid* } *van Filibért.*
JORIS, *Knegt* }
FILIBERT, *een Koopman.*
VOLKERT, *Neef van Filibért.*
KRISTOFFEL, *een Roffiaan.*
KNIERTJE, *Boel van Kriſtoffel.*
AGATA, *Nicht van Kniertje.*
DE SCHOUT.
1 }
2 } DIENAARS *van de Schout.*
DIRK, *Vrijer van Bély.*

ZWYGENDE.

LICHTHART, *een Muzikant.*
Verſcheide Danſſers.

DE

DE ONTDEKTE SCHYNDEUGD, BLYSPEL.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

GEERTRUY, BELY.

BELY zit en naait by een kleerbén met linnen, en zingt.

Gy ziet vrolyk de harten in pyn,
Wilt niet minnen, maar minnelyk zyn, enz.

GEERTRUY.

WAar benje, Bélitje? is Joris weêr gekomen?

BELY.

Neen, Juffrouw.

GEERTRUY.

Wél wat is dat wachten een verdriet!
Die guit en ſchaamt hém langer niet.

BELY.

Ik héb hem ſint dat hy flus uitging niet vernoomen.

GEERTRUY.

Ja wél, onmooglyk kan het langer zo beſtaan,
Die réchten Lomp zoekt niet als ſtóf om my te plagen,
Ik kijf vaſt op hem alle daagen,
Maar zonder vrucht; hy is na Volkert Neef gegaan,

En laat me wachten na bescheid meêr als twé uuren,
Ik kan van ongeduld niet duuren,
Want zo men Man Kozyn niet spreekt,
Is't zeker dat hy noch de kat in 't reizen steekt.

BELY.

Sinjeur gaat t'avond dan noch met de schuit van achten?

GEERTRUY.

Ja, en die guit laat ons zo wachten.

BELY.

Licht dat hy door de Stad loopt zoeken naar men Heer;
Maar zie, daar is hy zelf al weêr.

TWEEDE TOONEEE.

GEERTRUY, JORIS, BELY.

GEERTRUY.

Wél nou; zel 't eind'lyk eens gelukken
Jou rechten onbeschaamden bloed?
Is dat uitblyven? dit zyn weêr jou ouwe nukken,
Dit gaat al weêr op de oude voet;
Maar, wacht ik zel 't je weêr betaalen.

JORIS.

Wel hadje niet belast dat ik Kozyn moest haalen.

GEERTRUY.

Wel ja ik, Jakhals, maar was dat twé uuren wérk,
En langer?

JORIS

Na dat ik 'et mérk
Zoek jy weer reeden om te kyven.

GEERTRUY.

Wat hoef je zo lang uit te blyven?
Je weet wél dat men Man van huis moet, én hy staat
Op heete koolen, 't word vast laat,
En eer hy gaat moet hy Kozyn noodzaaklyk spreeken.
Maar, wacht ik leer nou al je streeken;
Ik zel die potzen weêr gedenken.

Jo-

JORIS.

Wél, je ziet
Ik héb geloopen dat ik zwiet,
En kan noch pas men adem haalen,
Noch kyfje; maar 't is wél, ik zeltje eens weêr betaaen.

GEERTRUY.

Wat zegje?

JORIS.

Niet; 'k ſpreek niet een woord.

GEERTRUY.

Ontkénje dat ik zélver héb gehoort,
En durf je nóch in 't heim'lyk morren?

JORIS.

Ik zeg niet aârs als van je knorren,
Dat dat ſchier onverdraaglyk is.

GEERTRUY.

Ei! kyk dien vlégel, hy heeft nóch gelyk na'k gis;
Jou rechten, druiloor, 'k zou voor jou dan moeten zwygen?
Ik zou het naar myn zin niet krygen?
Wél, wél, ik zelmen haaſt ontſlaan van zulk een kruys,
Men man die gaat nu juiſt van huis,
Maar wacht, als hy is weêr gekomen,
Dan zélje eerſt van de drommel droomen.

DERDE TOONEEL.

JORIS, BELY.

JORIS.

AL weêr kwaad water! wel de moord!
Het is zen leeven niet gehoord,
Ze raaſt, én tiert, én dreigtme zonder reden.

BELY.

Nou,nou,ontſtélje daar niet om, Vaâr, weeſt te vreden,
Je weet 't is Juffrouws haaſtigheid.

JORIS.

Is't Juffrouws haaſtigheid? wél zéker, ſchoon beſcheid,
Men zou de drommel zo niet plaagen;
Dit kyven duurt vaſt alle daagen;
Maar elk een drommel heeft zen maand; ik zel't 'er weêr
Vergelden, die ſchynheilig; ja, ik zweer,
Dat ik hier in men woord zél houwen,
Al zou't men ook daar na nóch hondertmaal berouwen.

BELY.

Wél, Joris, zég wat wouje doen?

JORIS.

Wat raakt'et jou!

BELY.

Is dat fatſoen
Zo laelyk op een ménſch te graauwen?
Je kund wel ſpreeken zonder ſnaauwen.

JORIS.

Weeſt maar te vreên, 'k zel 't heur betaalen, én miſſchien
Zél jy het in het kort wél zien.

BELY.

Nou, niet te háaſtig, Vaâr, je zélt nóch wél bedaaren.

JORIS.

Ja, ja, ik zél het heel wél klaaren.

BELY.

Ik ga, daar komt Sinjeur met Juffrouw aan.

VIERDE TOONEEL.

GEERTRUY, FILIBERT, JORIS.

GEERTRUY.

DAar ſtaat hy, Hartje, wilt'em nu ter deeg bekyven.

FILIBERT.

Wel, Joris, ſchaamje dat je zo lang uit durft blyven,
Waar komje nou zo laat van daan?

JORIS.

Sinjeur, Kozyn was uit, én 'k heb bylo geloopen,
Om

Om hém te zoeken, in hét Heerelogemént,
De Graaf, het Hof, de Zon, en waar hy is beként,
Dat men het zweet heeft by het lichchaam neêrgedroopen,
Op 't left vernam ik dat hy in de Brakke grond,
By vrienden was, én 'k dorft niet gaan voor ik hem vond,
Toen hy men boodfchap had vernoomen,
Beloofde hy ook aanftonds hier te komen,
Toen bén ik ftraks naar huis gegaan.

FILIBERT.

Wél, wél, je hébt je zaak heel wyzelyk gedaan,
Kom, maak je vaardig, én wilt alles wél beftéllen,
Je zéltmen op de reis verzellen.

GEERTRUY *van ter zyden.*

Dat's goed, dit flaagt me na men zin.

FILIBERT.

Laat zien ereis, daar fchietme iet in,
Ik héb op Rotterdam gefchreeven,
Loop kopieer de brief, en kom dan weêr.

JORIS.

Ik zél.

FILIBERT.

Loop ras, en doe je dingen wél.

VYFDE TOONEEL.

FILIBERT, GEERTRUY.

FILIBERT.

Wél, Hartjelief, wél twéde leeven,
Hoe ftaaje zo bedrukt?

GEERTRUY.

Je wilt me dan begeeven?
Je reis die ftaat dan t'avond vast?

FILIBERT.

Je weet wél dat ik moet.

GEERTRUY.

Wat is het ook een laſt
Nou juiſt te reizen by de Winter, konje blyven?

FILIBERT.

Myn Troosje lief, dat kan niet zyn.

GEERTRUY.

Kan jy 't niet ſchryven?

FILIBERT.

O neen! 'k moet zélver zien hoe dat men zaaken ſtaan.

GEERTRUY.

Ei! laat 'er iemand anders gaan.

FILIBERT.

Dat kan niet weezen, 'k moet de Kooplièn zélver ſpre-
ken.

GEERTRUY.

Je hébt te Leiden eerſt geweeſt voor drie vier weeken,
En in den Haag.

FILIBERT.

Dat 's waar, maar 'k kryg daarom geen géld,
'k Word ieder poſt vaſt uitgeſtéld,
Van dag tót dag, én 'k moet ook géld betaalen.

GEERTRUY.

Dat kunje by Kozyn wél haalen.

FILIBERT.

Die is reeds by my in 't verſchót
Vier duizend gulden, én hy wilder geen genót
Van trekken; 'k héb hém nu ontbóden;
Om dat ik nóch wat kasgéld héb van nooden,
Dat morgen vroeg betaalt moet zyn;
Zo dat ik gaan moet, om men géld ook in te krygen.

GEERTRUY.

Men hart is zo benaauwd, och! och! naar allen ſchyn
Zie ik je niet gezond weêrom.

FILIBERT.

Ei! wilt dat zwygen!
Wat, ik héb meêr van huis geweeſt,

Maar

Maar nimmer was je zo bevreest.

GEERTRUY.

Dat loof ik wél, zo naar te droomen,
Gewis my zal iet overkomen,
En raakten ik jou kwyt, zie daar, ik stierf van rouw.

FILIBERT.

Waar is in Amsterdam zo deugdelyk een Vrouw?
Dat is eerst liefde! och! kon het weezen,
Ik lietme waarelyk beleezen.
Maar, weest te vreeden, Lief, je zietme haast weêrom.

GEERTRUY.

Och! heeten ikje al wéllekom,
Dat zou men droevig hart verlichte.

ZESDE TOONEEL.

VOLKERT, FILIBERT, GEERTRUY.

VOLKERT.

GOe'n avond, Neef, goe'n avond, Nichte,
Kozyn, die gaat van huis gelyk ik héb gehoort?

FILIBERT.

Ja, voor het sluiten van de poort,
Ga ik op Haarlem, én dan mórgen
Op Leiden, en den Haag: maar, Neef, eer dat ik ga
Héb ik een béde, óf gy my woud verzórgen
Mét eenig kasgeld, wand ik zal, zo dra
Ik weêrkom, alles mét 't résteerend wédergeeven,
'k Héb al myn bankgéld van de mórgen afgeschreeven.

VOLKERT.

Zeer gaeren, zég maar hoe veel geld'er nóch ontbreekt.

FILIBERT.

Een zakje dukatons.

VOLKERT.

Wél; 't zél 'er morgen weezen,
Begeerje iet meêr, je kunt hét krygen alsje spreekt.

FILIBERT.

Neen, Neef, ik dankje.

VOLKERT.

Wilt niet vreezen,
Spreek onbeſchroomt.

FILIBERT.

Neen, Neef, ik dankje, 't is zo wél,
'k Zél aan men Vrouw het handſchrift geeven,
Waar in ik zo veel ſchuld bekén, hét is by leeven
Of ſtérven.

VOLKERT.

't Hoeft niet.

FILIBERT.

Al; ik kom ſtraks weêr, ik zél
't Gaan ſchryven, ſtél terwyl men Vrouwje wat te
vreden,
Zy is mistrooſtig, door een droom, én heel belaân
Mét vrees, nu ik van huis moet gaan.

VOLKERT.

Myn Heer, dat is niet buiten reeden,
Zy heeft u lief.

FILIBERT.

Daar heb ik blyken van gezien,
Zy mind my krachtig.

GEERTRUY.

Ja, miſſchien.

ZEVENDE TOONEEL.

VOLKERT, GEERTRUY.

VOLKERT.

WEl, Nicht, dit ſlaagt naar wénſch.

GEERTRUY.

Niet waar, maar 't béſt van allen,
Zyn knecht gaat meê, en 'k bén verzékert van myn
Meid,

Die

Die trouw blyft door uw mildigheid.
Kan ooit de zaak wel béter vallen?
Men man, die heb ik, door myn vleijen, gantſch verſtrikt,
Hy zou my voorſtaan, ſchoon dat alles wierd verklikt,
Myn zedigheid heeft hem alle achterdocht benoomen;
Ik veinsde my bedroefd, maar kan me niet betoomen
Van vreugd, nu hy van huis gaat.

VOLKERT.

Spreek wat zacht.

GEERTRUY.

Hy is op u gantſch niet verdacht,
Gy zyt zyn Vriend.

VOLKERT.

Dat 's waar, maar de uwe nóch veel meerder.

GEERTRUY.

Wél, twyfelt gy?

VOLKERT.

O neen! 'k begeerder
Geen klaarder blyken van, ik zie die reets zo groot.

GEERTRUY.

Wél, zonder u, Neef, was ik zéker liever dood;
Wat vreugd genoot ik in dit leeven,
Mogt ik ſomtyds myn hart aan u niet overgeeven?
Maar 'k was geen kleentjen in de ly;
Toen Joris uit bleef, 'k dagt hy zal Kozyn niet vinden,
Die zit al by zyn goeije vrinden,
En denkt nu langer niet om my.

VOLKERT.

Om u niet dénken, die myn wélluſt zyt, én leeven;
Ei! zie my daar voor tóch niet aan;
Gy weet wél wat ik heb om uwent wil gedaan,
En dat ik u nooit zal begeeven;
Had ik geweeten dat uw Man van huis zou gaan,
Ik had gevloogen, om te paſſen op uw wénken;
Maar wie zou dit van daag juiſt dénken?

GEER-

GEERTRUY.

Ik had het zélver niet gedacht.

VOLKERT.

Gy zult my de eer van uw gezelſchap dan vergunnen,
En my verzéllen déze nacht?

GEERTRUY.

Wél, twyfeld gy? zou ik iets béters wénſchen kunnen?
Maak maar de toeſtel reed; zég Kniertje, datze niet,
't Geen ons vermaaken kan, ontziet,
'k Heb luſt om uit de band te ſpringen,
Ik moet tóch, als men Man in huis is, my bedwingen,
Nu wil ik uit de borſt mét u eens vrolyk zyn.

VOLKERT.

Wat bén ik u verpligt.

GEERTRUY.

Maar 't moet al mét een ſchyn
Van deugd geſchieden, dóch men kan licht midd'len vinden,
Om de oogen van de Waereld te verblinden,
Voor my, myn ſlécht, én ſtemmig kleed,
Maakt dat geen ménſch van my iet dénken kan, óf weet.

VOLKERT.

Daar komt uw Man.

ACHTSTE TOONEEL.

FILIBERT, VOLKERT, GEERTRUY, JORIS.

FILIBERT.

Kund gy myn Vrouwtjen overreeden.
Heer Vólkert, ſtelt ze'er wat te vreeden?

VOKKERT.

Myn Heer, zo tamelyk, 't ſchynt dat ze u byzyn niet
Wél miſſen kan, uw reis verwékt haar veel verdriet;
'T is wél een zwakheid, maar zy mind u, als haar leeven.

FILIBERT.

Ja, zulk een Vrouw is ook aan ieder niet gegeeven.

VOL-

VOLKERT.

Dat is de waarheid.

FILIBERT.

O! haar deugd
Is ongemeen, zy ſtrekt een voorbeeld aan de jeugd.

VOLKERT.

Ik acht Neef in dat deel gelukkig.

FILIBERT.

Ai! zie, hoe ſlaatze daar, hoe drukkig!

GEERTRUY.

Ik bid, Lief, kweldme tóch niet meêr!

FILIBERT.

Och! wat 's oprechte liefde teêr.
Nou, Engel, ſchrei niet of je maakt my ook bewoogen,
Je parſt me traanen uit men oogen.

GEERTRUY.

Ja, ja, ſpót al met myn verdriet.

FILIBERT.

Neen, Hartje, 'k doe dat zéker niet.

VOLKERT.

Nu, Neef, behouden reis, vaar wél, ik zal u morgen,
Als 't is gezégt, het géld bezórgen.

FILIBERT.

Wat blyf ik u daar voor verpligt.

VOLKERT.

Wél, zou ik zo veel niet voor u doen, én voor Nicht.
Vaar wél, én goede nacht.

FILIBERT en GEERTRUY.

Goê nacht, Neef.

NE-

NEGENDE TOONEEL.
FILIBERT, GEERTRUY, JORIS.

FILIBERT.

MEt dat praaten
Verloopt den tyd, geef Neef dit briefje, als hy hét géld
Hier mórgen vroeg in huis bestélt,
Je kunt het ook wel door een Kruijer laaten haalen.
Dan moetje die Sinjeur betaalen,
Daar ik dat goed van héb gekócht,
Dat gist'ren is in huis gebrógt;
Ik had hem uitgestélt tót mórgen.
Ai! Hartje, wilt dan ook men reiszak voort bezórgen,
Laat Béletje de brief bestéllen.

THIENDE TOONEEL.
FILIBERT, JORIS.

FILIBERT.

JOris, is
Nu alles vaardig? want het word altyd, na 'k gis.
Moet ik ook nóch aan iemand schryven?
Vergeet ik ook nóch iet?

JORIS.
Niet dat ik weet, maar gaat
Je reis nóch voort, Sinjeur?

FILIBERT.
Wél jazé, wat een praat
Is dat, moet ik niet zien myn schulden in te krygen?

JORIS.
Wél alsje moet, dan moet ik zwygen,
Maar wist jy wat hier al geschied

Als

Als jy van huis bént, Heer, je gingt van avond niet.

FILIBERT.

Wél wat geschiet'er, spreek?

JORIS.

Ik durf't je schier niet zéggen,
Hoe hier in huis de zaaken léggen,
Je zoutme ook niet gelooven; maar zie daar,
Ik zweer 't al wat ik zég is waar,
Ik zel 't bewyzen, én zo ik blyv' in gebreeken,
Jaag my dan, voor een vagebond, een guit,
Vry uit je huis, en geefme niet een enk'le duit
Van al men huur; nóch meer, je meugt me vry deur-
steeken
Indien ik lieg.

FILIBERT.

Wel zég, wat is'er dan te doen?
Wat schort'er? óch! men leeden beeven.

JORIS.

Sinjeur, iet dat je van je leeven,
In 't allerminst niet zoud vermoên.

FILIBERT.

Wat is'er dan? spreek op.

JORIS.

Als ik 't je zou ontdékken,
Moest jy belooven, dat je niet, uit ongeduld,
De gantsche zaak verbrodden zult
Mét raazen, want het zou jou meest tót nadeel strékken.

FILIBERT.

Wél dat beloove ik; zég nu op wat dat'er schort.

JORIS.

Wél hoor, Sinjeur! jou Vrouwtje word
Van Vólkert opgepast.

FILIBERT.

Wat wilje daar meê zéggen?

JORIS.

Niet; als dat hy gaat in jou plaats by Juffrouw léggen

Als jy van huis bént.

FILIBERT.

Wat! ſpeeld dan men Vrouw de hoer?
Wat zegje, Joris!

JORIS.

't Is geen loogen,
Sinjeur, ik héb'er zélf al twé dry maal verſpied,
En 'k zélt je zien doen veur jou oogen,
Geloof men zéggen eerder niet.

FILIBERT.

Ach! houw me vaſt, ik ſtérf; wie zou dat toevertrouwen,
Aan zulk een Spiegel aller vrouwen?
Maar word ik dol? geloof ik dat
Men Vrouw heur eer zo vuil beklad,
Op 't zéggen van een guit, die, door zyn ſnoode ſtreeken,
Heur zoekt de kroon van 't hoofd te ſpreeken?

JORIS.

Sinjeur, denk wat je zégt, én doet,
Ik ſpreek de waarheid.

FILIBERT.

O! gants bloed,
Hou jy 't nóch ſtaande, ſchélm? Ik zég je hébt geloogen:

JORIS.

Ei! raas tóch niet, dénk om je woord,
Want zo je Vrouw maar 't minſte hoord,
Dan is 't niet meêr in myn vermoogen,
Om jou het zélf te laaten zien.

FILIBERT.

Wel 't kan onmoogelyk geſchiên,
Dat zy, die pas van my een oogenblik kan duuren,
Uitwerken zou die ſnoode kuuren.

JORIS.

Ja daar deur heeftze jou verkloekt
Tót nu toe, én zo fraai gedoekt.

FILIBERT.

Wél wie zal dan iet toebetrouwen,

Op

Op 't vleijen, en geschrei van vrouwen?
Maar zégt eens, Joris, hoe je 't weet?

JORIS.

Wél hoor, Sinjeur, 'k heb lang geweeten, dat de waagen
In huis niet récht ging, én het is me zéker leed,
Dat jou Kozyn doet hoorens draagen;
'k Beken 't, ik heb'er na gegaan,
Als jy van huis waart, én vernoomen
Waar dat zy by malkander komen;
't Is in een sluiphuis, by een zéker Roffiaan,
En tót noch meêr bewys dat ik niet bén bedrógen,
Dat alles waar is, én geen loogen,
Men Neef heeft zélf altyd voor heur gespeeld.

FILIBERT.

Is 't waar?

JORIS.

Ik zweer 't!

FILIBERT.

Je zweerd het! wel, zie daar,
Ik zég 't je, maar mét waare woorden,
Indien het waarheid is zél ik de Hoer vermoorden;
Och! och! wat word ik ongerust,
Och! dit beneemt my al men lust;
Men Vrouw lichtvaardig; maar het kan niet moog'lyk weezen;
Zy lykt zo deugdig van gemoed,
Zo zédig, én wél opgevoed,
Ik laatme niet zo licht beleezen.

JORIS.

Wél hoor, veel woorden zyn om niet,
Sinjeur, maar zél jy 't niet gelooven als je 't ziet?

FILIBERT.

Wel ja.

JORIS.

Zét dan je misvertrouwen
Zo lang ter zyden, en geloof het geen ik zég,

Sinjeur, wanneerwe zyn op weg.
Zél ik de heele zaak, gelyk het lyd, ontvouwen,
En wat van ons gedaan moet zyn,
Ik zel je ook in het breed dan zeggen,
Hoé wy het hooren aan te leggen.

FILIBERT.

Ja wel, de duivel haal Kozyn;
Hy wil geen Intréſt van zyn geld van my genieten,
Maar na dat jy men nou verhaalt,
Heeft hém men Vrouw wel ruim betaalt;
Ik wed'er meêr zyn die zo gaeren géld verſchieten.

JORIS.

Zwyg, daar komt Juffrouw.

ELFDE TOONEEL.

GEERTRUY, FILIBERT, JORIS, BELY.

GEERTRUY.

HArtje lief,
Hier is je reiszak, hébje iet meerder ook te zéggen?
Ze is wel verzien van al wat dient tot jou gerief,
Ik mag ze hier vaſt neêr gaan leggen.

FILIBERT.

Neen, 't is zo wél; kom kryg men mantel, en men hoed.

GEERTRUY.

Kom voort, waar wacht hy nou zo lang na, dezen bloed.

FILIBERT.

Zo, 't is zo wél.

GEERTRUY.

Myn twéde leeven,
Je gaat men eindelyk begeeven?

FILIBERT.

Ja, ja, weeſt maar te vreên.

GEERTRUY.

Ai! reis tóch met gemak.

FILI-

FILIBERT.
Ik zal. Hier, Joris, neem de zak.
GEERTRUY.
Vaar wél; ik moet dan eindlyk ſcheiden.
Ei! eens gekuſt, nóch eens.
FILIBERT.
Al wél, ei! weeſt te vreên.
GEERTRUY.
Reis toch voorzichtig mét je beiden.
„ En breek in 't keeren hals en been.

TWAALFDE TOONEEL.

GEERTRUY, BELY.

GEERTRUY.
Hoor, Bély, Volkert neef heeft my mét ernſt gebéden,
Of ik hem wou vergaſten, 'k héb 't belooft,
En 't zél wat laat zyn eer ik 't huis kom, 'k heb ook héden
Veel zwarigheden in men hoofd,
Zo door 't vertrékken van men Man, als andre zaaken,
Die 'k wil vergeeten door 't gezélſchap, ga, beſtél
De Brief, en kom voort weêr, ik zél
Terwyl men zelven vaardig maaken.
Geertruy binnen.
BELY.
Wel, Juffrouw. Dit 's naar wénſch, zy gaan weer zamen heen,
Dan héb ik mooi het huis alleen,
Dan kan ik onze Dirk weêr delikaat onthaalen,
Myn lieve Vryer, Juffrouw gaat
Te gaſt by Volkert, nou 'k zél zwygen, maar dat ſtaat
Ons ſchoon, hier zal geen ménſch naar taalen.
Ook ſny ik, want het doet men beurs in 't minſt geen zeer
Zacht breêje riemen uit een ander man zen leer.

Einde van 't eerſte Bedryf.

TWEEDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

VOLKERT, AGATA, KNIERTJE.

VOLKERT.

Agaat, hoe komt gy weêr beneeden?
Wie hélpt men liefste dan verkleeden?

AGATA.

Myn Heer, uw liefste is al gereet,
Ik wou maar vraagen, of men heer wél weet,
Dat Lichthart, die zo aanstonts is gekomen,
Twé vreemde speelliên noch heeft mégenoomen.

VOLKERT.

Ja, ja, laat Lichthart maar begaan,
Agaat, het magt'er nu op staan.
Waar zyn de danssers? zyn de kleêren
Ook bóven? kund gy 't voisje leeren?

AGATA.

'k Meen ja, de kleêren zyn ook boven, alles is
Gereed.

VOLKERT.

Wy zyn nu buiten vreezen?
Dies laat ons uit de borst eens lustig vrolyk weezen;
Haar man zit in de schuit, én droomt al naar ik gis,
Hy zal nu onze vreugd niet stooren?
Laat ons dan onbekommerd zyn;
Hoe vaart de kost? hoe vaart de wyn?
Is alles al gereed? laat hooren?

KNIERTJE.

't Is alles wél verzórgt, stel maar je hart gerust;
Ik heb een kóst doen vaardig maaken,
Die 'k weet dat ongemeen zéi smaaken.

VOLKERT.

Wél daar op eens met smaak gekust.

KNIER-

KNIERTJE.
Sus, ſus, men man zou 't zien.

VOLKERT.
Wat iſſer aan geleegen.
Zég, Kniertje? is je man jalours?

KNIERTJE.
Ja wél ter deegen.

VOLKERT.
Waar is hy?

KNIERTJE.
'k Had hem uitgeſtuurt,
Hier by de ſpeellui in de buurt,
Maar zie, daar is hy zélf.

TWEEDE TOONEEL.

VOLKERT, KRISTOFFEL, KNIERTJE, AGATA.

VOLKERT.
HO, Kriſtoffórus, wonder
Wie geits?

KRISTOFFEL.
Her, Volkert, noe! Hans donder!
Wie geits dem Hér, wie geits?

VOLKERT.
Al wel.

KRISTOFFEL.
A! neem gemak.

VOLKERT.
Heb gy uw boodſchap al verricht?

KRISTOFFEL.
He! wélk ein ſnak!
't Is alles richtig, hei! laat ons man luſtig weezen,
Nichs haab ik zegt breur, 't hart iſt goed (bloed.
Ond eerlich, man wie zunt toe hoop von vleiſch, ond

VOLKERT.

Je bent een noob'le kwant, ik héb je altyd gépreezen.

KRISTOFFEL.

I zunt potzierlich!

VOLKERT.

Waarom niet?
Geen mensch weet tóch wat hier geschied.

KNIERTJE.

Kristoffel, ei loop heen, de Tafel is al vaardig,
En spoel de glaazen; daar komt Juffrouw, Heer! hoe aardig
Is ze opgeschikt?

DERDE TOONEEL.

VOLKERT, GEERTRUY.

VOLKERT.

MYn Engelin!
Weest wélkom.

GEERTRUY.

Is 't zo naar uw zin?

VOLKERT.

Bezonder, en wanneer 't kon weezen,
Ik wénschte wél, myn uitgeleezen,
U altyd zo gekleed te zien.

GEERTRUY.

Ja, zo het zonder opspraak kost geschiên.
Maar is 't niet wél, dat ik uw oogen mag behaagen,
In zulk een aangenaamen schyn,
En als ik by myn Man moet zyn,
Dat ik mag slechter kleed'ren draagen?
Voor hém is 't ommers wel, én goed genoeg, myn heer;
Want als ik mag by u verkeeren
Dan schort'et immer aan geen toestél, óf aan kleêren.

VOLKERT.

Dat's waar, maar beurde zulks wat meêr.

GEERTRUY.

Men moet zich na het geen niet anders zyn kan voegen;
Men heeft tóch nimmer zyn genoegen;
De vreugd, die al te veel genooten word, verveeld,
't Is 't lekkerst brókje dat men steelt.

VOLKERT.

't Is waar, en nu het zo moet weezen,
Is 't best de korte tyd besteet.
De Tafel is byna gereed.
Ik bid zét u hier by my neêr, myn uitgeleezen,
Gy hébt die plaats wel meêr bekleed.

GEERTRUY.

Ik zal, én stél voor alle zórgen,
En zwaarigheden uit tót morgen,
Men man zal onze vreugd nu niet
Verstooren, en 't geen 't oog niet ziet,
Kan 't hart niet deeren, hy is gierig,
Ik jong, én gaaren by de vreugd,
Als zynde in 't béste van myn jeugd,
Al schyn ik zédig, 't hart is swierig:
Ik zie wel of men raapt, én schraapt,
En by een Man vol zórgen slaapt,
't Heeft ook wat in, by goede vrinden
't Vernoegen van de jeugd te vinden.

VOLKERT.

'k Bén bly, myn Engel, dat gy 't zo mét my verstaat.

GEERTRUY.

Ik weet wél dat men kwaalyk praat
Van Vrouwen, die van braave vrinden,
En van een eerelyk geslacht,
By and'ren meêr vermaak als by haar mannen vinden;
Ja 'k heb'er zélf zomtyds veracht,
Maar 'k wist toen nóch niet wat het in had, een van bei-
Te kiezen, of gebrék te lyden (den
Door al te teeder een gemoed,
Of dat men weelde kan in volle overvloed

Genieten, zonder achterdénken
Te geven, óf zyn naam te krenken;
Ik zie wel, of men zich al veel verbeeld van de eer,
De zoete tyd, die vast verby is, keerd niet weêr.

VIERDE TOONEEE.

KNIERTJE, VOLKERT, GEERTRUY, KRISTOFFEL, AGATA.

KNIERTJE.

GEliefjes, zyt gy al gezeeten?
Zal ik ook wachten mét het eeten?
'tIs alles vaardig.

VOLKERT.

Neen, is alle ding gereed
Zo maak maar dat men aanstonds eet.
Kristoffel, dit 's uw plaats, wilt u hier neder zetten.

KRISTOFFEL.

Der Hér értzy mich.

VOLKERT.

Nu, zit néêr,
En maakt geen Komplimenten méêr,
Uw byzyn zal de vreugd vermeerd'ren, niet belétten.

Kniertje en Agata bréngen 't eeten.

KNIERTJE.

Geliefjes, wélkom.

VOLKERT.

Dat gebraad
Heeft goeje mines, zo! het lykt zeer delikaat.
Kom, Kniertje, zit hier néêr, dit zal uw plaats zijn.

KNIERTJE.

Vrinden,
Ik durfme dat niet onderwinden,
Ei! Ekskuzeer me

VOLKERT.

'tMoet zo zyn.
Agaat, kom schénk een glas mêt wyn,
En laat de Speelliên binnen kómen,
Wy moeten nu niet zitten of we droomen,
Muzyk, en Wynverheugen 't hart.

GEERTRUY.

Dat's waar, ik mag het ook byzonder gaaren hooren.

VOLKERT.

Ikbréng 't u eens, myn uitverkooren.

GEERTRUY.

Héb dank, myn Heer.

KNIERTJE.

O jé! Wat zyn die Speullui zwart.

VYFDE TOONEEL.

FILIBERT, en JORIS, *verkleed als Speelliên*, VOLKERT, GEERTRUY, KRISTOFFEL, KNIERTJE, AGATA.

FLIBERT.

„ O Bloed! dit's Volkert, én myn wyf, dat wil ik zweeren,
„ Zy is het, maar in and're kleêren!
„ De Duivel haal de looze hoer!
„ O Moord!

JORIS.

„. Ik bid, Sinjeur, ei! snoer
„ Je mond, laat doch in 't minst niet blyken,
„Wy moeten nu de kat zien uit de boom te kyken.

FILIBERT.

„Och! Joris houw me vast, 'k word as een stók zo styf;
„ Maar, zynze 't al? O ja! 't is Volkert mét men wyf
„ Wie drommel zou 't zo durven droomen?
„ Och! och! wat zél my overkomen?
„ De duivel vaar in dat Kozyn schap.

Jo-

JORIS.

Zwyg tóch ftil.
„ Dat bid ik, want je hébt nou alles naar je wil.

FILIBERT.

„ Wat! is 't men wil dan, dat men wyf een hoer zél weezen?

JORIS.

„Neen, maar 'k wil zéggen, dat je't zelf nou hebt gezien,
„Want anders mogt je 't nóch misfchiên,
„Gelyk als eerft, voor leugens vreezen.

FILIBERT.

„ Ja, 'k zie genoeg. Jou hoer! jou guit!

JORIS

„ Wél zwygje niet, én voer je diergelyke woorden,
Zo is de heele zaak verbruid.

FILIBERT.

„ 'k Zél zwygen, maar in huis zél ik de hoer vermoorden.
„ Och! Joris, wel hoe klópt men hart, Och! och! wat raad?

JORIS.

„ Maak hier maar dat je niet bekent word door je praat.

VOLKERT.

't Sa, fpeellien, zaag eens op. Kom, laaten we eensjes klinken,
Kriftoffel; Schoone, ik zal 't op uw gezondheid drinken.

GEERTRUY.

Héb dank, Neef.

VOLKERT.

Agata, zég dat
De Potzemaker voort begint.

AGATA.

Men Heer, ik vat
De zin, 't zél voort gefchien.

VOLKERT.

Laat de andre nóch wat wachten.

Hier

Hier worden eenige Potzeryen, én danssen vertoond.

VOLKERT.

Wat dunkt u, Schoone, is dat niet aardig?

GEERTRUY.

Mét gedachten

Kan 't niet verbétert zyn, 't is zeker ongemeen.

VOLKERT.

Dat zich de Danssers ook verkleên.

AGATA.

Zy zyn al vaardig.

VOLKERT.

Wél, men laatze voort beginnen.

Hier word een Ballét gedanst van vier of zes Perzoonen.

GEERTRUY.

Wél, Neef, hoe kenje 't zo verzinnen?

VOLKERT.

Nicht, zulk een toestel valt niet zwaar.

GEERTRUY.

Maar, is de Juffrouw, die hier zingen zou, al klaar?

AGATA.

'k Meen ja, Mevrouw.

GEERTRUY.

'k Verlang om haar te hooren.

VOLKERT.

Ik bid, gebiê, myn Uitverkooren.

Hier word gezongen.

KRISTOFFEL.

I dat geit hups noe, noe, wie wollen auch eens springen,
Ond zingen; las ons lustig zyn,
Der Musik voegt wol by de wyn.

KNIERTJE.

Wel, Vaär, verstae jy jou ook van die seuve zaaken?

VOL

VOLKERT.

Ja, ja, laat hy hem meê vermaken.

KRISTOFFEL.

Der Pompernikkel is aber hie,
Ich werd em nicht verlassen:
Wen ich dein Schöen braun ooglien zie
Erlieb ich aussermassen;
O lieb, o lieb, o lieb, ier doet mie't harts zo wêê;
Wen ich's lyb volgezouffen haab lig ich in roe, ond vrê.
Nue zund wie lustig.

VOLKERT.

Kan ik u noch meêr verlusten?

GEERTRUY.

Ik word al slaaprig.

VOLKERT.

Gy zult in myne armen rusten.

FILIBERT.

„ Moet ik dit hooren, en kan ik hier langer staan?
„ Men zou de drommel zo verraân.

VOLKERT.

Geef aan de Speelliên ook eens drinken.

KRISTOFFEL.

Her Volkert, las ons auch eins klinken.

GEERTRUY.

Wel, op een kusjen aan weêrzyden.

VOLKERT.

'k Ben te vreên.

GEERTRUY.

'k Verdoe dat: want die kus die smaakt men ongemeen.

FILIBERT.

„ ô Foei! zie ik dit voor myn oogen?

JORIS.

„ Wat dunkje, heb ik nou geloogen?

FILIBERT.

„ Neen, Joris; och! 't is al te waar,
„ Maar, 'k zél die vuile hoer, die ranken duur betalen,

„ Kom

„ Kom laat ons voort den Schouwt gaan haalen.
Zy loopen verbaaſt weg.

ZESDE TOONEEL.

GEERTRUY, VOLKERT, KNIERTJE, KRISTOFFEL.

GEERTRUY.
WAt 's dit? hier is de baan niet klaar;
Wat ſchort de Speelliên?

VOLKERT.
Zyn ze dol, óf buiten zinnen?

GEERTRUY.
Och! 't valt me daar als loot op 't hart, na 'k merk,
Kozyn, dit is geen deeglyk werk.
We zyn verſpied; wat raad? wat zéllen we beginnen?

ZEVENDE TOONEEL.

AGATA, GEERTRUY, VOLKERT, KNIERTJE, KRISTOFFEL.

AGATA.
MEn Heer, én Juffrouw, och! wat héb je lui gedaan?
De Speelliên zyn kwaad weg gegaan,
Ze ſpraaken van de Schout te haalen,
De een zei, ik zweer, ik zél die hoer dat wéêr betalen.

GEERTRUY.
Och! 't zél men man zyn, dat gaat vaſt;
Och! Neef wat raad? we zyn verraſt,
We zyn hier laelyk in de val; ik wil zweeren,
Dat hy ons in die Speelmans kleêren
Verſpied heeft; ik twyfelde al, maar, och! nou is 't te laat,
Ik ben bedurven, och! wat raad?

VOLKERT.
Ik ſta verſtélt; maar kom we moeten hen verkloeken,

Nu zy zo dom zyn; ras de kleéren uit, en voort
Naar huis, dan zyn zy ligt te doeken,
Zo gy maar vaſt blyft by uw woord.
GEERTRUY.
Och! och! ik kan van ſchrik me zelven pas bedaaren.
VOLKERT.
Kom, niet te ſém'len, kryg de kleeren, trek maar uit,
Want vondenze ons, zo was het heel procés verbruid.
GEERTRUY.
Wat zél men eind'lyk wedervaaren?
Dit is men droom.
KNIERTJE.
Hier zyn je kleeren, trek maar aan,
Wat hoeft'et juiſt zo net te ſtaan?
Wat zo! je kaper op.
GEERTRUY.
Men beenen ſtaan en beeven.
VOLKERT.
Als wy maar weg zyn, mag 't geen kwaad,
Dan iſſer gantſch niet aan bedreeven.
GEERTRUY.
't Is donker, én zo glad op ſtraat.
VOLKERT.
Dat mag geen kwaad, ik zal u aan uw huis verzellen,
Ei! wilt u niet te veel ontſtellen.
GEERTRUY.
Kom, 't zal zo wél zyn. Nu, goê nacht;
Ik had dit voorval niet verwacht.
VOLKERT.
Indien zy komen, kunt gy alles maar ontkénnen.
KNIERTJE.
Zo ſchoon; ei! lieve ga maar heen,
Begeerje ook een Lantaeren?
VOLKERT.
Neen.

ACH-

ACHTSTE TOONEEL.

KNIERTJE, KRISTOFFEL, AGATA.

KNIERTJE.

SUnt Vélten moet die Lichthart schennen,
Die guit heeft ons die pots gespeeld,
En hier'er Man in Speelmans kleêren
Gebragt, wie had em dit zen leeven zo verbeeld?
Maar 'k zél het hem wel weêr betaalen, wil ik zweeren.

AGATA.

Zo dra ze kwaamen had ik in'er doen geen zin?
Ze gluipten zo.

KNIERTJE.

Dat's waar, ze dorsten pas'er oogen
Eens opslaan; wél ik bén nóch nooit zo valsch bedrogen.

KRISTOFFEL.

Des em der haan hak, noe!

AGATA.

Ik beelde me schier in
Datze onze taal niet kosten spreeken.

KRISTOFFEL.

Ich wol em hals ond beinen breeken
Dem Lichthart da! den Schélm!

KNIERTJE.

Hoe waar je zo verblind
Dat jy'er aannaamt?

KRISTOFFEL.

Noe! i snakken wie ein kind;
Kon ik die Nar? i zé! ik heb em von myn daagen
Nicht zeên, wat meugt i dan zo vraagen,
Man by dem kranken, wel ik Lichthart zé, er zol
Mi saterfaction verschaffen, ob ich wol
Em eins der kraage, was verzétten.

KNIERTJE.

Laat ons op onze dingen létten,

Schik alles aan een zy, Agaat, daar bérg al 't goed
Jy voort de tafel, niet te wachten,
Wy moeten heur die kans af winnen, met gedachten,
Die sakkereerse zót, die bloed,
Hy meent zen Vrouw hier nóch te vinden.
Maar dat zél mis zyn, en hy moet 'et liegen, dat
Zy hier geweest is, zo ik aârs de zaak recht vat.
Daar word geklopt.

NEGENDE TOONEEL.

DE SCHOUT, TWEE DIENAARS, FILIBERT, JORIS, KNIERTJE, KRISTOFFEL, AGATA.

SCHOUT.

GOên avond, vrinden;
Kom, zég ons voort waar dat de Vrouw is van die Man.

KNIERTJE.

Zyn Vrouw, men Heer wel daar heb ik geen kennis an.

KRISTOFFEL.

O! Her Scholtetus!

SCHOUT.

Dit ontkennen zal niet baaten,
Gy paait ons niet met schoon te praaten.
Zég waar zy is.

KNIERTJE.

Men Heer, je hebt gewis abuis,
Je bént hier in een onrécht huis.

FILIBERT.

Wat, in een onrécht huis? dat's valschelyk geloogen
Ik héb 'er mét men eigen oogen
Zo daad'lyk neffens hem verspied,
En Lichthart, maar nou is 'er niet
Je hebt 'er lichtlyk in een heim'lyk gat versteeken.

KRISTOFFEL.

Was zaagt der Nar?

FILI-

FILIBERT.

Ei, Mof, hou jy je ſmoel 'er uit.

KRISTOFFEL.

Matsfuzel! hazenkof.

KNIERTJE.

Stil, Stoffel, wat beduid
Dit raazen, laat ik met 'er ſpreeken;
Wat zég je van die Man zen Vrouw?

SCHOUT.

'k Zég dat die Man zen Vrouw hier daadlyk heeft gezeeten,
Mét Sinjeur Vólkert, heur Kozyn:
En zo je niet wilt zéggen waar ze zyn,
Ik zél het évenwél wel weeten;
't Sa, dienaars, doe gelyk ik héb belaſt.

KNIERTJE.

Men Heer,
Dit is gewelt; help! vrienden! buuren!
Men doet me in huis geweld.

FILIBERT.

Ei! zie die kuuren.
Jou Séldremaliméntze Meer!
Durf jy men eigen Vrouw verzaaken?

KNIERTJE.

Wél Jakhals! durf jy zeggen datze hier
Geweeſt is, dat jy 't waar kund maaken?

SCHOUT.

Sus, ſus, waar toe zo veel getier?

FILIBERT.

Ja, Voddemoêr, dat durf ik zéggen,
Of mienje dat zo ſchoon te ontleggen?
Kom hier eens, Joris, heb ik niet
Mét jou, en Lichthart heur verſpiet,
En zaagen wy 't niet veur onze oogen?

JORIS.

Wél ja.

KNIERTJE.
'tIs valschelyk geloogen.
FILIBERT.
Wat zégje?
KNIERTJE.
Dat je 't liegt, ik héb geen ménsch gezien.
JORIS.
Wat drommel zél der nóch geschien?
KNIERTJE.
Weg vént, je bént niet by je zinnen,
Je raaskald; is jou vrouw hier in men huis geweest?
FILIBERT.
Ja, Sloery, ja ze, dronken beest,
Ze was flus mét er Pól hier binnen;
Hier zatje, en braste, én waart wél louwter in je schik,
Zie daar, hier héb jy lui gezéten
Al wil jy, Voddemoer, 't niet weeten,
Hier zatje in 't rond, terwyl dat ik,
En Joris, in de schyn van Speullui jou verrasten,
Terwyl je lui te zamen brasten.
Spreek, Joris, is 't niet waar? héb jy 't niet mé gezien.
JORIS.
'k Héb ommers ja gezeid.
KNIERTJE.
Je liegt 't mét je twiên.
Ik héb geen ménsch in huis vernoomen,
Je hébt voorzeeker léggen droomen,
Of eenig spook heeft jou de harssenen ontroerd.
JORIS.
Wél 'k loof waarachtig dat de Hoer nóch met ons boert.
I DIENAAR.
Myn heer, wy hébben 't huis van boven tót beneeden
Doorzógt, maar niemant daar gevonden.
KNIERTJE.
Is dat reeden
Dat jy een ménsch zo affronteert?
SCHOUT.

SCHOUT.

Hoe! Filibért, 'k loof datje ons ſcheert;
Gy zégt dat hier uw Vrouw in koſtelyke kleêren,
Zo ſtraks heeft zitten bankétteren,
En nu ik kom is 't mis.

FILIBERT.

Men Heer, de drommel moet
Me haalen.... O ik drink van kwaadheid ſchier men bloed;
'k Weet dat ze hier is, én die Hoer heeft haar verſteeken.
Maar kom, de zaak zél zélver ſpreeken,
Laat hier je dienaars, én laat ons dan zaamen gaan
Tót mynent, daar zél jy de waarheid wél verſtaan;
'k Wil zweeren dat ze niet in huis is,
En dan is 't licht te zien, men Heer, hoe 't wérk niet pluis is.

SCHOUT.

Kom, gaan wy dan zo daad'lyk heen;
Blyft gy zo lang hier met u tweên.

2 DIENAAR.

Zeer wel, myn Heer.

FILIBERT.

Nou wil ik zweeren,
Dat ik jou, Voddemoêr, dat liegen zél verleeren.

KNIERTJE.

Ei, lóop, Jangat, loop naar de pomp,
Jou rechten uil, jou botten lomp.

KRISTOFFEL *zingt.*

Dat i voor hébt, werd die miſſen,
Doe biſt auf don pokkel geſchiſſen,
Noe, noe, noe, noe, noe!
Koekeldoe doe, doe, doe, doe, doe.

Einde van 't Tweede Bedryf.

DERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

DIRK, BELY.

DIRK.

MYn Bélitje, dacht ik nóch zo van pas te komen?
Zo lékker te eeten, én te drinken? Wie zou 't droomen?
Ik wou dat jou Sinjeur wat veel van huis moest gaan.

BELY.

Ja wél dan zou het mét zyn zaaken heel slécht staan;
Zyn Vrouwtje buiten, ik hier binnen,
Verteerden meêr als hy kan winnen.

DIRK.

Wat raakt dat ons, als wy maar lékk're wyn,
En eeten hébben, O! dan kan men vrolyk zyn;
Wy hoeven niet te zórgen
Hoe 't word gewonnen, laat die zórgen, die 'er bórgen.

BELY.

Je hebt gelyk; ook is dat spreekwoord waar,
Een kwaade vóórgang, maakt een kwaad gevolg.

DIRK.

Zie daar,
Dat's leeg geveegt, daar moetje me eens een zoen opgeeven.

BELY.

Geen ien, maar tien.

DIRK.

Wat zo, men twéde leeven.
Zie daar men hart springt op van vreugd.

BELY.

Wélwaarom zou ik niet myn jeugd
In vrolykheid besteeden,

Eer dat die is vergleeden?
Men Juffrouw doet het wel, én die is noch getrouwd.

DIRK.

Dat's waar, maar évenwél, wie zou 't durven droomen,
Dat zulks zou in 'er harssens komen?
Voor my ik had 't nooit op heur betrouwd.
Het lykt een vrouwmensch, stémmig, staatig,
En zédig, in 'er ommegang, niet praatig,
Ze is sléghjes in 'er kleeding, alle dag,
Als 't preektyd is, is zy op de eerste slag
Van 't Klokkeluijen in de Kerk, om plaats te krygen,
Recht voor de Preekstoel, en zy heeft... maar, laat ik zwygen,
Der schuilt toch meerder als men weet,
Of denken kan in 't stemmig kleed.
Men zégt de Drommel, als hy iemand wil bedriegen,
Of ons zoekt voor te liegen,
Dat hy hem in een Eng'le schyn vermaalt.

BELY.

Wel wie heeft jou die fraayigheid verhaald?

DIRK.

Hei! laat die viezevaazen vaaren,
Als wy 't maar beide beter klaaren
Dan mag 't geen kwaad. kom, noch ereis geveegt,
En 't glaasje tot de boom geleegt;
O bloed! die wyn maakt krommesinkken,
En évenwél word ik niet moê van drinken.

Hy Zingt.

Hei! wie zou niet vrolyk weezen,
Als hy by de lekk're wyn,
En zyn éngelin mag zyn?

BELY.

Daar word geklopt, och! och! dit brengt me in duizend vreezen!

Wat gaat me aan, wat raad! zo dit men Juffrouw is?

DIRK.

Nou, nou, Mallootje, waar toe die ontsteltenis?
't Zél iemand anders zyn.

BELY.

Wie klopt daar?

GEERTRUY *van binnen.*

Doe maar open,
Ik ben 't.

DIRK.

O bloed! waar zél ik loopen?
We zyn verspied, ei! Belitje kom ras,
Versteek me in deze kleêrbén, óf die kas.

BELY.

Kruip in de Mantelkas.

DIRK.

Dat's goed, maar ik moest niet smooren.

BELY.

Neen, neen, belét, maar dat geen ménsch je daar kan hooren.
Als zy naar béd is kom ik jou weêr by.
Hoe kryg ik alles aan een zy?

TWEEDE TOONEEL.

GEERTRUY, VOLKERT, BELY, DIRK *in de kas.*

GEERTRUY.

WEl, Bélitje, wat's dit te zeggen,
Dat jy een ménsch zo lang laat staan
Eer dat 'er open word gedaan?

BELY.

De sleutel had ik achter laaten léggen.

GEERTRUY.

Loop, kryg men nachtgoed, och! 'k ben bly
Dat wy geraakt zyn uit de ly,
Vertrek nu, Neef, eer datze ons hier in huis betrappen.

VOL-

VOLKERT.

Ik zal. Maar op dat Bély niet zél klappen
Zél ik 'er iet verëeren.

BELY.

Juffrouw, daar
Is 't Nachtgoed. Hoe is 't hoofd zo zwaar?
Je schynt ontstéld.

GEERTRUY.

Niet buiten reeden.

VOLKERT.

Hoor, Bélitje, dat goud vereer ik jou,
Blyf voort jou Juffrouw maar getrouw,
En zwyg. Voorts alles wat je heeden
Mogt zien, en hooren, zég niet anders als dat Nicht,
Niet uit geweest is, ik zal u altoos zyn verpligt.
Indien je dit wél uit hélpt wérken.

BELY.

Je bént gesteurd naar ik 't kan mérken.

VOLKERT.

Ja, *Bélitje*, dat 's waar.

BELY.

't Is me ook wél eer gebeurd.
Is 't anders niet; kom, wilt niet vreezen,
Ik zelje in alles hulpzaam weezen.

GEERTRUY.

Ja, maar men Man heeft ons gesteurt.

VOLKERT.

't Is waar, maar wat 's 'er aan bedreeven?
Had hy zo lang by ons gebleven,
Tot dat 'er iemant stil was naar de Schout gegaan,
Dan had hét slécht mét ons gestaan:
Maar tot ons groot gelukzynze alle wéggeloopen:
Toen zyn wy stil naar huis gesloopen.

BELY.

Zo heeft Sinjeur je zelf verspied?

GEERTRUY.

Ja; én wie zél hém licht ontgeeven dat hy ziet?

BELY.

Geen nood, we moeten 'er bedriegen,
En 't geen ze zaagen heeten liegen.
Kom ras, je nachtgoed aan, 't naaikussen by der hand,
Kom, al je kleeren an een kant,
Zo zienze van jou uitgaan 't minste téken.

GEERTRUY.

Daar word geklópt och! Neef, nou is het werk verbrust.
Och! och! wat raad?

VOLKERT.

Sus, sus, weest niet al te ongerust.
Ik zélme in deze kas versteeken.

BELY.

Daar is 't niet veilig, Heer. maar wil je zéker zyn
Kruip in die kleêrben; hier kan Juffrouw zitten naaijen,
En, door die bezigheid, men Heer ontdraaijen
Dat zy is uitgeweest, én om meêr schyn
Te geeven dat wy zo laat werken;
Zég dat hét linden morgen voort
Moet wéggaan met het oop'nen van de poort,
Zo kan hy in hét minst niet mérken.

GEERTRUY.

Dat 's wél bedacht; kruip in. Ga, open nu de deur.

DERDE TOONEEL.

FILIBERT, JORIS, DE SCHOUT, GEERTRUY, BELY, DIRK *in de kas*, VOLKERT, *in de Kleêrbén.*

BELY.

HOe! benje niet van huis Sinjeur?

FILIBERT.

Hoe duivel heb ik 't hier?

GEER-

GEERTRUY.

Wel, hartje, wie dorst droomen,
Dat jy zo haast weêrom zoud komen?
Je reis gaat dan niet voort? Ik zie je weêr,
En voor onze afspraak? Maar wat 's dit? Wat maakt men Heer
De Schouwt in huis? of hébje een ongeluk gekreegen?
Wat hapert 'er? Ei! laat me niet verleegen!
Myn Heer, ei! zeg wat is'er gaans?

SCHOUT.

Wel, Filibért, wat zal dit zyn? dit komt me Spaans
En zeldzaam voor! hoe! hebt gy my bedroogen
Met voordacht? En wat voor geloogen?

FILIBERT.

O Joris!

JORIS.

O Sinjeur! hier is hét wérk verbruid.

GEERTRUY.

Ei! zégme tóch, wat déze ontstéltenis beduid?
Wat is'er gaans? gy zwygt! och!'t gaat me aan de zinnen,
Hier schort iet, och! wat zél ik arme vrouw beginnen?

SCHOUT.

Ja, Juffrouw, daar schort meêr als gy ligt weet,
Uw Man beschuldigd u, én heeft my meê genoomen,
Om dat ik op het mat zou komen,
Mét hoerery; Ik meenden u verkleed,
Heel kóstelyk, gelyk hy my berichte,
Te vinden, maar 't was mis.

GEERTRUY.

Wie, my?

SCHOUT.

O ja.

GEERTRUY.

Hoe! my?

SCHOUT.

O ja, hier helpt geen veinzery,

Ik

Ik zég 't gélyk het is.

GEERTRUY.

Wat! durft hy my betichte
Mét hoerery?

SCHOUT.

O Ja, én dat hy déze nacht
U heeft gevonden, heel lichtvaardig in de kleêren,
Met Vólkert zitten bankétteren,
Tewyl ik mét myn dienaars héb gewacht
Tot Lichtharts, na de leus, om u knippen,
Maar, 't ſchynt gy wiſt die dans te ontſlippen;
Want komende, daar gy miſſchien
Geweeſt zyt, héb ik niet gezien,
Nóch niets gevonden, dies wy na uw huis toe keerde,
Gelyk uw Man begeerde;
Vermits hy toonen wou dat gy waart uitgegaan.

GEERTRUY.

Hoe héb ik 't zoekje my te ſcheeren?
Heeft myn Man my in and're kleêren
Zien vrolyk wezen? hoe! ik kan dit niet verſtaan.

FILIBERT.

Karonje! zie hoe kan ze 'er houwen.

SCHOUT.

Voor my, ik durf 't u niet betrouwen.
Uw Man zweerd echter, dat hy 't zelver heeft gezien.

GEERTRUY.

Ja wél! wat zél 'er noch geſchien?
Wat zégje, Lieſte, heb jy my te nacht gevonden
By Vólkert Neef? heb ik met hem myn trouw ge-
ſchonden?

FILIBERT.

O Varken, vraagje nóch na 't geen jy zelf wel weet?
Dat ik je niet den hals mag breeken is my leed.
Héb jy niet met Kozyn gegeeten?
Of wil je 't nou niet weeten?
Men zong'er nóch muzyk, je waart wel in je ſchik;

Maar weinig dóchtje toen, dat hy, én ik,
Je lui verſpiede in Speelmans kleêren.

GEERTRUY.

Wél hartje, dat je valſch miſleid bént, wil ik zweeren.
Ik bén niet uit geweeſt, maar héb mét onze Meid
Hier zitten naayén.

FILIBERT.

Schoon beſcheid!
Ei! zie, ze durft, met ſtoute kaaken,
Het geen de waarheid is verzaaken.

GEERTRUY.

Wel Man, is't érnſt? of wordje zót
En dol? maar, neen, dit lykt geen ſpót.
Wél zég, waar héb je my vernoomen?

FILIBERT. (wérk.

Wél tot Kriſtoffels, voor den droes heen op 't nieuw

GEERTRUY.

Och! 't ſchortje in het hoofd, na 'k mérk,
Een ſpook, óf droom, heeft jou bedroogen;
Ik héb Kozyn niet voor men oogen.
Gezien, én ook niet uit géweeſt,
Maar hier mét Bélitje gezeéten,
En al de gantſche tyd verſleeten
Mét naaijen, want ik was bevreeſt
Voor 't vriezen, én dat dan men goed niet wég zou raa-

BELY. (ken.

Sinjeur, dat is de waarheid, Vaâr.

FILIBERT.

Je liegt hét valſchelyk, bei te gaâr.
Kom hier, ik zélje dat verzaaken
Verleeren. Joris, héb jy niet
Mét my te nacht heur doen verſpied?
Spreek op, heb jy'er niet by 't danſſen, zingen
Zien vrolyk weezen, én by and're ſchoone dingen?

JORIS.

Wel ja, Sinjeur, na dat ik miên,

Héb

Héb ik Mejuffrouw daar benéffens jou gezien.

GEERTRUY.

Na dat je meent! jou Guit, zo ſtyfje dan zyn loogen
Op giſſing? jy beticht jou eerelyke vrouw
Mét hoerery, en 't ſchénden van heur trouw
Ook op die voet?

FILIBERT.

Wél zyn men oogen
Dan kouſſen? 'k héb nóch goet gezicht,
En dat ik héb gezien ontſtryd men my niet licht.

SCHOUT

Kon u geen valſche ſchyn bedriegen?

FILIBERT.

Wél moet ik dan het geen ik zélf gezien héb liegen?
Hoe zél 't hier lukken? Joris, ſpréék?
Je ziet in wat perkét ik ſteek!

JORIS.

Wat zel ik zéggen?

FILIBERT.

Wél de waarheid.

GEERTRUY.

Onbehouwen!
Jy durft jou eigen Vrouw miſtrouwen?
Wat komtme al over? och! wat raad?
Moord! Buuren! hélp! 'k word deſperaat!
Men Man, myn eigen Man, wat gruwelyke zaaken!
Die zoektme tót een hoer te maaken!
Och! help, 'k word zo benaauwd; ei my!

BELY.

Ze ſtérft! och! vrienden, ſta me by.

SCHOUT.

Foei, Filibért, gy hoorde u in uw hart te ſchaamen,
't Stryd zéker tégen hét betaamen,
Dat gy uw eigen Vrouw beticht
Mét hoerery. Gy hébt my boven dat bericht,
Dat ik haar niet in huis zou vinden,

En

En nu ik kom, zit zy hier bézig mét hét linden,
En heeft, na 't zéggen van haar zélf, én van de meid
Niet uit geweest.

FILIBERT.

Wat Droes! bén ik dan zo misleid?
Och! Joris, ik begin te schroomen,
Och! och! wat zel my overkomen?
Zég hébbenwe ook al wél gezien?

JORIS.

Ja wél, 'k mistrouw men eigen oogen
Zo wél als jy, we zyn misschien
Door 't flik'ren van de kaars bedroogen.

FILIBERT.

Maar, Joris, évenwél, hoe kan dat moog'lyk zyn?
Ik kon'er immers aan 'er spreeken.

JORIS.

't Is waar, zy was 't naar allen schyn,
Maar 't blykt we hebben mis gekeeken.

FILIBERT.

Dan is het Droom, of spookery.

BELY.

Ei! lieve Joris, sta me by,
Haal tóch wat eek, 'k begin te vreezen,
Dat dit haar laatste nacht zél weezen.

SCHOUT.

Voorwaar, 'k ben met de Vrouw begaan.

FILIBERT.

Och! och! ze stérft, wat gaat my aan?
Och Wyfje lief, wilt toch bedaaren,
Ik was te haastig uitgevaaren.

GEERTRUY.

Ei my! ik bén zo bang.

SCHOUT.

Mejuffrouw, neem geduld,
Uw Man bekénd alreets zyn schuld.

GEER-

GEERTRUY.

Och! zulke harde, én félle slaagen
Zyn voor een eérlyk gemoed, niet wél te draagen.
Dit gaat te vér, o smaad! o pyn!

SCHOUT.

Nu, wilt niet onverduldig zyn.
Kom, bid uw Vrouwtje datze uw misslag wil vergeeven;
Beloof haar ook, dat gy van al uw leeven,
Geen ontrouw zult op haar vermoên.

GEERTRUY.

Ik héb mét zyn belooven niet te doen.
Nu hy zulk kwaad van my durft spreeken,
Zél ik myn beenen nooit by hém weêr ondersteeken.

FILIBERT.

Genâ! myn Wyfje lief, genâ! ik bid bedaar;
Al wat ik flus gezégt héb is niet waar;
Vergeef 't me toch! ik zél na dézen
Altyd jou trouste voorspraak weezen;
Ach! héb tóch deernis mét je Man; ik was misleid
Door spook, of droom, récht uitgezeid.

GEERTRUY.

Die Guit dorst dit ook staande houwen!

JORIS.

Men lieve Juffrouw, ei! genâ!
Ik houw je voor de kuischste, én eerlykste aller vrouwen;
Vergeeftme, sprak ik je te na.

GEERTRUY.

Jy waard getuige, én zaagt my in die weidsche kleêren.

JORIS.

Ik droomden 't ook, dat wil ik zweeren.

GEERTRUY.

Foei! kan dat over jou gemoed,
Dat jy je vrouw op zulk een voet
Lichtvaardigheid zoekt op te dringen?
Foei! foei! 't zyn ongehoorde dingen.

FILI-

FILIBERT.

Myn lieve Vrouw, ik bid vergeef hét, och! wat raad?
Och! och! ik héb het al te kwaad,
Men Heer, wat zél ik doen ten léſten?
Ik bid ſpreek jy een woord ten béſten.

SCHOUT.

Mejuffrouw, 'k bid, ei! weeſt te vreên.
Gy hoord reeds hoe zy ſchult bekennen, met hun tweên.

GEERTRUY.

Bekénje, dat je valſchlyk hebt géloogen?

FILIBERT.

Ja, Wyfje lief, ik bén bedroogen,
Ik héb 't gedroomt.

JORIS.

Ik ook, zo waar ik leef.

GEERTRUY.

Wél, nu gy ſchuld békend, vergeef
Ik 't alles, maar gy zult hier daad'lyk zweeren,
Dat gy my op die wys' nooit weêr zult affronteeren,
Noch laſteren op kwaad vermoên.

FILIBERT.

Mét waare woorden, 'k zélje nimmer weêr misdoen.

GEERTRUY.

Ik bén voldaan; rys op.

FILIBERT.

Ik zélje voortaan houwen,
Voor de allereerlykſte, én deugdelykſte aller vrouwen.
Kom, Bély, tap terſtond een glas mét rinſche wyn,
We moeten op het goet ſucces van peis, de béker
Eens ſtorten, want men heer heeft zéker
Niet weinig tot de ſaak gedaan.

SCHOUT.

Dat is onnodig, 't word te laat, Heer, ik moet gaan.

FILIBERT.

Ik zélje niet onreed'lyks vérgen.

Kom, wat gezeeten. Joris, hier,
Ga wilt men mantel in de mantelkas eens bérgen.

VIERDE TOONEEL.

JORIS, DIRK *uit de kas, en de Voorgaande van het Darde Toneel.*

JORIS
MOord! help! een dief! een dief!

FILIBERT.
Wél waar toe dit getier?
Wat schortje, Joris?

JORIS.
Och! men leden staan én beeven
Van schrik hier zit een dief verschoolen.

FILIBERT.
Joris, waar?

JORIS.
Hier in de mantelkas.

SCHOUT.
Wel vent? wat maakje daar?
Komt uit de kas, voort, voort.

DIRK.
Ik heb geen kwaad bedreeven,
Men Heer, ook ben ik dief, nóch schélm.

FILIBERT.
Hoe komje hier in,
Jou, Deugeniet? neen, neen, je hebt niet goeds in 't zin.

DIRK.
Ik vry jou lui 'er meid, men Heer, én wyl jy heeden
Van huis gingt, had zy my gebéden,
(Terwyl jou Vrouwtje by een ander vast
De Nacht verslyten zou,) óf ik by haar te gast
Wou komen; 'k sloeg 't niet af, én wil hét ook wel weeten,

Das

Dat ik hier lekker heb gegeeten,
En lustig toe gedronken; maar,
In 't midden van de vreugd vond ik de baan niet klaar.
Daar wierd geklópt, én wy, die mét gedagten
Zo haast geen onraad wagten,
Staan schielyk op, ik kruip in deze kas, om niet
Ontdékt te worden; zy doet ópen,
En vind daar, tegen al'er hoopen,
Mejuffrouw, mét een Heer, die, om niet meê verspied
Te worden, wyl ze voort, eer dat hy kost vertrékken,
Aanklopte, in déze bén met linden hém verstak.

GEERTRUY.

Wat zeid die leugenaar?

FILIBERT.

Waar bénje, Joris, strak
Haal uit de ben. Hier zél hem 't schélmstuk zelf ontdékken.

JORIS *Volkert uit de ben haalende.*

Ho! ho! Kozyn neef, heb ik jou daar?

FILIBERT.

Kom 'er uit,
Jou, eervergeete Fielt, jou, Guit!

GEERTRUY.

Wat zélme eind'lyk overkoomen?

FILIBERT.

O Schélm! hoe zél ik my betoomen?
Wat létme dat ik my niet wreek,
En jou op staande voet doorsteek?

SCHOUT.

Zacht, Heer.

VOLKERT.

Kozyn, ik bid...

FILIBERT.

Is dat Kozynen?

GEERTRUY.

Och! Man....

FILIBERT.

o Hoer! o Zwyn der zwynen!
Ontken nu, dat je ſtraks my hébt misleid,
Door jou geveinſde onnozelheid.

JORIS.

Ik wéd ze zél nou kleinder zingen!

SCHOUT

Ik ſta verſtéld, myn Heer, wél dit zyn fraaije dingen!
En gy, Mejuffer, gy verſtaat u op dit ſpél;
Gy doet uw dingen zeker wél.

FILIBERT.

Foei, dat ik my zo liet bedriegen!
Zy dorſt my 't geen, ik zélf gezien had, heeten liegen;
Dit Schoontje dat wiſt nergens van.

GEERTRUY.

Myn lieve Man....

FILIBERT.

Myn lieve Man!
Myn vuile hoer, 'k begeér, na dezen,
Van jou zo niet genoemt te weezen.
Ik zel verzoeken, dat de Wét
Ons daad'lyk van malkander zét,
En dat jy in het Spinhuis, voor je leeven
Gebannen word, zo kan je, een goed ekſempel geeven.

GEERTRUY.

Och! Man, dénk om je eigen eer.

BELY, *met een Roemer wyn.*

Hier is... maar, och! wat 's dit?

FILIBERT.

Kom hier jou, vuile Meer,
Jou Pry, die meê de hoere ſtreeken
Verſtaat, én flus jou eerlyke Vrouw
Hielp liegen, répje, en pak je nou
Ten huize uit zonder tégenſpreeken.

Tegen Dirk.

En jy, die 't kluwen hébt ontdékt,

Het

Het welkje tot verſchooning ſtrekt,
Gá waarje wilt, én trouw, is 't jou behaagen,
Dit ſtaal, maar maak dat zy 'er leeve daagen,
Niet weêr komt onder myn gezigt.

BELY.

Ik ben geen Meer, geen Pry, nóch licht,
En ſprak ik flus een woord ten béſten
Voor Juffrouw....

FILIBERT.

Wél hoe zél't ten leſten
Nog gaan? 'k zég pakje daad'lyk voort,
En ſpreekme niet een énkel woord,
Of 'k laat je meê na 't Spinhuis leijen.

GEERTRUY.

Och! man, héb deernis mét myn ſchreyen,
Denk om myn eerelyk geſlagt.

FILIBERT.

Foei! dat ik daar toe wiert gebragt,
En om vergiff'nis bad, die ſmaad is niet te dulden.

VOLKERT.

Ik bid, ei! hoor een woord, Kozyn, 'k zél al je ſchulden
Kwytſchélden, zo je uw Vrouw niet ſchénd, nóch my niet meld.

FILIBERT.

Wat, ſchenkje me al 't verſchooten geld?

VOLKERT.

Ja, zo gy alles wilt vergeeten, ên vergeeven.

FILIBERT.

Ja maar ik wil met heur niet leeven.

VOLKERT.

Nu, nu, dat ſtél ik aan de tyd.

FILIBERT.

Je ſchéldme, als 't is gezegt, vier duizend gulden kwyt?

VOLKERT.

Ja; daar is 't handſchrift.

FILIBERT *het ſtukken ſcheurende.*

Wél, 't zyn toch gedaane zaaken,
Die nimmer weêr zyn goed te maaken.
Je meugt voortaan dan zaamen gaan:
Kom, kom, hier nou niet lang te ſtaan.
Ik zél me trooſten, dat'er meer zo zyn bedroogen,
Maar kom my nooit meêr onder de oogen.
Myn Heer, 'k vérzoek ook dat je 't hoerhuis ruïneerd,
Daar zy zo ſluipend heeft verkeerd.

SCHOUT.

Voor alles zal ik dat bezorgen.

GEERTRUY.

Laat ik hier blyven tót de morgen.

FILIBERT.

Geen oogenblik, ik wil dat gy terſtond vertrékt,
Nu dat uw ſchyndeugd is ontdékt.

U Y T.

